

“HEP MUTLU SONLA BİTER...”

Göknur ARABACI

Yaşamaya değer anlar ve hissedilmeye değer duygularla dopdolu upuzun ve kısacık iki gün... Bu iki gün içinde yaşanan her saniyeyi, her duyguyu uzun uzun anlatmak isterim aslında; ama biliyorum bu yazıyı okuyan herkes bunları ya yaşadı ya da bizzat kendi yaşamalı! Benim yazdıklarımса sadece ufak bir kaç not olacak.

Gece onbir buçukta vardığımız Çorum Narlı YiBO'nun kapısında ilk olarak ellerinde çiçeklerle bir grup öğrenci karşılıyor bizi. Sonrasında da proje boyunca gülümseyen, meraklı gözler ve öğretmenlerle yapılan sohbetlerde teşekkür ve bir takım şikayetler karşılıyor bizi. Şikayetler bir noktada birleşiyor: okul kurulmuş kurulmasına ama eksiği çok; gelen hep denetlemek için gelmiş okula, kimse de yardım amaçlı çalmamış kapılarını. Sanırım en kötüsü; yaşadıkları zorluklardan, verdikleri mücadeleden kimsenin haberdar olmadığı düşüncesi. Hani arada bir dertlerini dinleyecek birilerini görebilseler, arada bir birileri azıcık moral verse yardım filan almasalar dahi adeta onlara yetecek. En azından bilecekler verdikleri mücadelenin bilindiğini, önemsendiğini ve böylece heveslerini, heyecanlarını hiç yitirmeyecekler. Öğretmenlerden bir tanesi “Bu memleket hepimizin diyorsan senin de ayağın çamura basacak.” diyordu. Ne kadar haklı. Bu okulları, bu öğrencileri bir kez bile görmemiş kimse nasıl anlayabilir ki onları, nasıl onlar adına kararlar alabilir, onların geleceği hakkında politikalar üretebilir? diye geçiriyor içimden. Gelecekte merkezi idarenin taşra teşkilatında görev almayı hayal eden benim için de çok önemli noktalar içeriyordu bu sitemler.

İki gün boyunca fotoğrafçı kontenjanından farklı farklı bir çok sınıfa girdim. O pür dikkat dersi izleyişlerini, gözlerindeki parıltıyı dikkatlerini çekmeden bir fotoğraf karesine sığdırabilmek için çırpınıp durdum. Nasıl da hevesliler, nasıl da ilgililer...

Hiçbir işe, hiçbir göreve itiraz yok, her soruya heyecan içinde fikir yürütmeye çalışıyorlar. Her şeyi yapmaya öylesine hazırlar ki; yeter ki biri onlara nasıl yapacaklarını gösterebilirsin, yeter ki birileri onları doğru yönlendirsin. İLKİYAR'ın amacını daha da iyi anlıyorum böylece...

İlkokul birinci sınıflardan birinde, mevsim resimlerinin hemen yanında asılı "Kişi hak ve hürriyetleri" ilgimi çekiyor. Ne kadar güzel diyorum içimden; haklarını bilmeliler, hem de çok iyi bilmeliler ki talep etsinler bizden onları. Tuğcan itinayla uyarıyor şarkı söyleyecekleri: "öyle acıklı şarkılar söylemek yok" diye; bilseler o acıklı, umutsuz sözler nasıl da iğreti duruyor o ince seslerinde.

Otuziki yumurcağın istilasındaki oyuncak odasında her şeyin kontrolden çıktığı bir sırada gözüme ilişiyor kamyon kasasını beşik yapmış kolunda sallayan Serap, oyun hamurunu güzelce yoğurduktan sonra legoların tırtıklı yüzüyle şekiller veren Hatice ve satranç atına ufak adamlardan bir tanesini bindirmiş koşturan Ömer... Aferin diyorum içimden; boş verin gerçekleri yeter ki yaratıcılığınız hiç sönmesin! Bir sınıfta Melike serbest hikaye yazdırıyor. Dersin sonunda kağıtlar gelirken bir tanesine göz gezdiriyorum. Melike fısıldıyor: "Hep mutlu sonla biter".

İçlerinde var aslında, koşulları ne kadar kötü olursa olsun, ne zorluklar içinde olurlarsa olsunlar bir yerlerde barındırıyorlar "umut"u ve okutmak istemeyen ailelerine inat, "okuyup ne olacaksın" diyen geleneklerine inat; gözlerinde apacık ışıltıyor umut. Ne zamana kadar koruyabilirler onu bilinmez ama hissettirmeli onlara hep yanlarında olduğumuzu ve o umut sönmesin diye elimizden ne gelirse yapacağımızı.

Benim için, gidip o özverili öğretmenleri, o bencilliği hiç tanımayan, gönülsüzlük nedir bilmeyen tüm o öğrencilerin pırıl pırıl kalplerini gördükten sonra tek bir soru var aklımda artık: “Onlar için daha da fazla ne yapabilirim?”

Dilerim hepsinin hikayesi “hep mutlu sonla biter”.

Göknur Arabacı

